

(א) נשבת נב: ושי"ג
 (ב) [נעיל לט. קו. א. א.] יבמות
 עה: ממונות פה. ב"ב ק"ג:
 שם קהל. [שירובין כה:]
 (ד) [נעיל סו. ושי"ג]
 (ה) [נעיל קד. א.] ב"ב כ"א:
 (ו) ובערוך פירש ממונאי שם
 מקום. ואיתי ראה
 מבראשי רבה פכ"ט וע"ש,
 (ח) [ואפי אמר הכי כ"ג. א.]
 (ט) ונעיל א. פי רשי'
 אומנא מקיז דס. רש"ל,
 (י) [ד"ה ממונאי ש"ך
 נע"ב].

לעזי רש"י

קורמיי"ר ע"ז העורר.

מוסף רש"י

הרגמא אביי אלוכא
 דרבא. נמקומו וכעילו
 ששה תמורגמא לבי
 דבניו (סוכה יט. ע"ג)
 אפקעתא דמלכא.
 מנות המלך (ע"ל)
 (ט. ד) דאיתיה ממונאי.
 ממספחה אומנא מנית
 על, דלמירין פ"ק ד"ה
 (יח). אבי ורבה מנדת
 על קאמו (יבמות עו)
 א: מקוטעין, מניח על,
 דלבי אבה דרבי בני
 מנית על אהא (שירובין
 כה) בית על שן כרומי
 ימים, ולי נראה ממונאי
 בגוונים, בעלי מומין שאין
 (ב"ב נד.) שקל מוליא ושל
 גנבל (תובות פח). א:
 על שם מקומן נקראו בני
 על ממונאי, כדלמיר בני
 במחילת פרישה ע"ז ארבע
 זקן עורתי תפארת שנים
 וגו', ר"מ אול למנלה ראה
 אומנא שמורי רש"י, אמר
 להם שמה ממספחה על
 אהם דכתיב ביה וכל מנית
 ביקר ימיוו תש"ס, אמרו
 רבי התפלל לעניו, אמר
 להם לכו וטעונו לנדקא
 ואהם זיכס נקבה כי,
 ור"י אמר ברי' (ית). א:
 יתפטר שון בית על בונה
 ומננה, בונה ומננה הוא
 דלון ממספר אכל ממספר
 חבורה ובמנינות תמידים
 (ושב"ס ב"ב קלז. ובע"ז)
 ס"ט קנא. [מילי מוליא].
 קטוועות בלא גרלס (שירובין
 כה) א: דבריס כרומי
 שאין כהם ממש, לשון (אויב
 ית) ימל קצירו (ושב"ס ב"ב
 ע"ט). אסתבתא. הבעת
 גחמא שארס מנטיח את
 חבירו לשמן עליו שם
 לא יקיים מנאי ימן קך
 וקך (לעיל חח) היינו דבר
 דליו נתון לו מיעונו, אמר
 סומן על דבר שאינו, דבר
 שהוא יכול לגמל ופעמים
 משנלחין אותו (שירובין כה)
 מנטיח לחבירו דבר על
 מנת ששעה דבר לעמד
 וסומן לבנו בשעת התנאי
 שירוב לקיים הדבר ששיע
 ומן וכשיעיה המון ילמ וכל
 יוכל לקיים (ושב"ס ב"ב
 קסח). לא קניא. ואי
 נתפס נתנאו וכל יפיק בך
 (ע"ט). אב אויבי. אומנא
 בורה, ולא אעביד. ולא
 אשעה בה פעולה הארומה
 לה (לעיל קד). שתלא.
 נועט כרמיס למחלה (ב"ב כא). ואומנא. מקיז דס (ע"ט).

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא קמ"ו.

מתני' לנים מועטות. פחות מו' שנים: לא יורענה פשטן.
 שורע פשטן מכחש בדרך הרבה ואינה חוזרת ליושנה עד ו' שנים.
 והא לא מיתוקמא אלא בחכירות דאי בקבלנות מאי דבעי לזרע
 שהרי הבעלים חולקין בו: ואין לו זקורות שקמה. עך סרק הוא
 וקולצין ענפיו לקורות הצנין והן
 חוזרין וגדילין (א) ופחות מו' שנים אין
 נעשות קורות. הלכך קיבלה לפחות
 מו' שנים לא יקון קורות שזה ללאו
 אדעתא לקורות נחית דבשנים
 מועטות איכס חוזרים לקורות אכל
 קיבלה לו' שנים שנה ראשונה זורעה
 פשתן וקוץ שנה ראשונה שקמה
 שנה: גמ' שנה שקמה יש לו. עשו
 והשציתו שמין לו שצמח לשקיסתלק:
 ללמיסות אמר רחמנא. מי שאלולי

HebrewBooks.org © Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מתני' המקבל שדה מחבירו לשנים
 מועטות לא יורענה פשתן ואין לו בקורות
 שקמה יקיבלה הימנו לו' שנים שנה ראשונה
 יורענה פשתן ויש לו בקורות שקמה: גמ'
 אמר אביי בקורות שקמה אין לו בשבה
 שקמה יש לו ורבה אמר: אפילו בשבה
 שקמה נמו אין לו מיתובי המקבל שדה
 מחבירו והגיע זמנו לצאת שמין לו מאי לאו
 שמין לו בשבה שקמה לא השמין לו ירקא
 וסילקא ירקא וסילקא נעקור ונשקול וברלא
 מוטא יומא דשוקא ת"ש המקבל שדה מחבירו
 והגיע שביעית שמין לו שביעית מו קא
 מפקעא ארעא אלא אימא המקבל שדה
 מחבירו והגיע יובל שמין לו ואכתי יובל מי
 מפקעא קבלנות לצמיתות אמר רחמנא אלא
 אימא יהלוקה שדה מחבירו והגיע יובל שמין
 לו וכי תימא ה"ג שמין לו בירקא וסילקא
 סילקא וירקא ביובל הפקירא הוא אלא לאו
 השבה שקמה (א) תרגמא אביי אליבא דרבא
 שאני התם דאמר קרא יוצא ממכר בית
 ממכר חוזר בשבה אינו חוזר ונגמר מיניה
 התם זביני מעליא הוא (ב) ויובל אפקעתא
 דמלכא היא רב פפא קביל ארעא לאספסתא
 קדחו בה תאלי כי קא מסתלק אמר להו הכו לי שבחא א"ל רב שישא
 בריה דרב אידי לרב פפא אלא מעתה דיקלא ואלים ה"ג דבעי מר שבחיה
 א"ל התם לאו אדעתא דהכי נחית אנא הכא אדעתא דהכי נחיתנא כמאן
 כאביי דאמר בשבה שקמה יש לו אפילו תימא כרבה התם לית ליה פסידא
 הכא איכא פסידא א"ל מאי פסדתך ידא דאספסתא ישקול ידא דאספסתא
 וזיל אמר ליה אנא כורכמא רישקא רבאי א"ל גלית אדעתך דלמשקל
 ואסתלוקי עבדת (א) שקל כורכמא רישקא וזיל אין לך אלא דמי עצים בלבד
 רב ביבי בר אביי קביל ארעא ואהדר ליה משוניתא קדחו ביה זרדתא כי
 קא מיסתלק אמר להו הכו לי שבחאי (א) אמר רב פפי משום דאיתיה ממונאי
 אמריתו מילי מוליותא אפילו רב פפא לא אמר אלא דאית ליה פסידא יכחא
 מאי פסידא אית לך: רב יוסף הוה ליה ההוא שתלא שכיב ושבק חמשה
 חתנוותא אמר עד האידינא חד השתא חמשה עד האידינא לא הוו סמכו
 אהרדי ולא מפסדו לי השתא חמשה סמכו אהרדי ומפסדו לי אמר להו
 אי שקליתו שבחייכו ומסתלקיתו מוטב ואי לא מסליקנא לבו בלא שבחא דאמר
 רב יהודה ואיתימא רב הונא ואיתימא ר"ג האי שתלא דשכיב יורשים דיליה
 מסתלקין להו בלא שבחא? ולא מילתא היא ההוא שתלא דאמר להו אי
 מפסדינא (א) מסלקנא אפסיד אמר רב יהודה מסתלק בלא שבחא רב כהנא
 אמר מסתלק ושקיל שבחא ומודה רב כהנא דאי אמר אי פסדינא מסתלקנא
 בלא שבחא מסתלק בלא שבחא רבא אמר (א) אסמכתא היא (א) ואסמכתא לא
 קניא ולרבא מאי שנא מהא (א) דתנן אם אויב ולא אעביד אשלם במיטבא
 התם מאי דאפסיד משלם הכא (א) מאי דאפסיד מנכנין ליה ואידך יהבינן
 ליה רוניא שתלא דרבינא הוה אפסיד סלקיה אתא לקמיה דרבא א"ל חזי
 מר מאי קא עביד לי א"ל שפיר עביד א"ל הא לא התרה בי א"ל לא
 צריכא להתרות רבא למעמיה (א) דאמר רבא ימקרי דרדקי שתלא ואומנא
 וספר

א"ר מעתה דיקלא ואלים ה"ג. דבעי מר שצחא בלמימות הדקל
 הא דלא אפילו לאכזי לית ליה דרוקא בשצח שקמה ליתנא
 פרי אלא שצח גדידול ענפים קאמר אביי דיש לו לדעתמיהו
 נחת אכל אדעתא דלמימות הדקל לא נחת ה"ג מר לא נחת אדעתא
 דתאלי אלא אדעתא דאספסתא א"ל
 התם ודאי לאו אדעתא דהכי נחת
 דקאמרת אכל אהא (א) נחתנא למא
 שינמיס הקרקע דהיינו אספסתא
 ואלו למחו במקומה:
כמאן אביי. דלילו לרבה דלמור
 בשצח שקמה אין לו אע"ג
 דאיכא למימר דלדעתא דהכי נחית
 ומשני דלפילו תימא כרבה דהתם
 כו: אין דך א"ר דמי עצים ב"ב.
 [א] ואע"ג דבסוף פרק השואל (לעיל
 דף קה. וס) אמר דמאי למימר זיתי
 אני נוטל אי לאו משום ישוב א"י
 הכא לא מני למר ליה [א] דמייירי דמי
 תאלי לא היו ראוים לנוטעם בזמקס
 אחר ואם היה נוטלם היו מתים ולא
 היו שוים אלא לעניים א"י מלדא א"ל
 תאלי הוה נטענא אלא כורכמא
 דרישקא שמשעוקרין אותן אין
 נוטעין אותן זמקס אחר גלית
 אדעתך שלא היית חושש דבזר שראוי
 לנוטען ולכן אין לך אלא דמי עניים
 [א] וכגון שהתאלי לא היו ממכשין אותו
 יותר מאספסתא וכורכמא דרישקא
 שאם לא כן לא יכול לומר תאלי הוה
 נטענא שהרי לאספסתא קבלה:
 וספר

פב א ב מיי פ"ח
 מהלכות שכיבות
 הלכה ב יוד טו"ש ח"מ
 פ"ג א מיי שם טור ח"מ
 ע"ט:
 פד ד ה ו מיי שם סג
 שם טו"ש ח"מ סי'
 שם סעף א:
 פה ז ח ט מיי פ"א
 מהלכות שמיטה
 הלכה ה סג לאון ערה:
 פו י ב מיי פ"ח מהל'
 שכיבות הלכה י סג
 עשין פט טו"ש ח"מ סי'
 ע"ט:
 פז ל ו טו"ש ח"מ סי'
 ש"ט:
 פח מ נ מיי פ"י מהל'
 שכיבות הלכה ו סג
 שם טו"ש ח"מ סי' של
 ע"ט:
 פט ס מיי פ"י מהלכות
 שכיבות הלכה ו ועין
 השגות ומגיד משה
 סג עשין פט טו"ש ח"מ
 סי' שו ס"ח פ:

תורה אור השלם
 1 ואשר יגאל מן הלויים
 ויצא ממכר בית ועיר
 אחרותו ביביל ב' בתי ערי
 הלויים הוא אחרותם
 הלויים בני ישראל.
 ויקרא כה לה

הגהות הב"ח
 (א) גמ' שקול כורכמא:
 (ב) שם שם מפסדינא
 מסתלקנא אפסיד:
 (ג) רש"י ד"ה ואין לו וכו'
 ובפחות מו' שנים:
 (ד) ד"ה ונגמר מיניה
 למקבל: (ה) תוס' ד"ה
 אלא וכו' אכל אהא הכא
 נחתנא:

הגהות הגר"א
 [א] תוס' ד"ה אין לך
 ואע"ג וכו'. ר"ב וף דלמור
 שם בשידור גסרה כי נח
 לישא משום כחשא דלרעה
 וק"ל הוה לישא. תוס'
 אולי לשעתייהו שכתבו
 למטה וכוון שהתאלי כו'
 אכל הטור כ"ל דכאמח
 שמוכחין מ"מ למטה לכן
 כח שנוטל דמי נמיעות
 העומדין ליטע וכמ"ס תוס'
 שם ג"ה וס' אמר כו':
 [ב] שם ממייירי כו'. ר"ב
 ו"פ הטור וכו' אכל
 המכ"ס ושי"ע השמיטו
 והמכ"ס השני של תוס':
 [ג] שם וכוון כו'. ר"ב
 אכל הטור השמיטו דס"ל
 דעובדל דלמן הוא מתקבל
 ועי' רש"י ק"ו ע"ב
 נחמתי ד"ה לא יורענה
 כו' ולכרמנ"ג שם דלרוב
 ד"ה לא יורענה פשטן כו'
 ככל ענין מתקבל א"כ לגינדי
 דעמו דלמשקל ואסתלוקי
 כו' ולכן שמיטת הרמב"ם
 לפי שצחא דהין אכל מתקבל
 על הממני דכתיב וכל
 דעת רש"י דממני כאן
 ד"ה לא יורענה פשטן כו'
 ורש"י אולי לשעמו כ"ל
 (ועמ"ס רבינו בח"מ סי'
 עכה ס"ק ד:)